

EEN SEP SETI-MYSTERIE

CAFÉ DE LAATSTE DRUPPEL

NICKI THORNTON

In de Sep Seti-mysteries van Nicki Thornton

verschenen eerder:

Hotel De laatste kans (1)

De pechvuurtoren (2)

NICKI THORNTON

CAFÉ
DE LAAIJSTE
DRUPPEL

UITGEVERIJ |
De Fontein

JEUGD

De belangrijkste spelers in de geheimzinnige
zaak rondom

CAFÉ DE LAATSTE DRUPPEL

Sep Seti

Nachtschaduw

Inspecteur Ingenius Tingieter

Angelique Strick

Heemst Kamfer

Jolijn Damast

Bloem Tuimel

Kris Toermalien

Wikke Stengel

Calamus

Oma Snaberboom

Armorius Opaal

Vlinder Strick

Gwendolien de Waard

Immer de Jonge

DEEL EEN

1

DE LAATSTE DRUPPEL

‘Je hoeft maar twee dingen te doen. Meer niet.’ Angelique Strick gooide haar lange, donkere haar over haar schouder naar achteren. De rode pluk aan de zijkant was even heel goed zichtbaar. ‘Je blijft hier in dit café zitten wachten tot ik terug ben. En je veroorzaakt geen problemen.’

Sep Seti wist dat je altijd goed moest opletten als een van je magische vrienden je instructies gaf. Alleen werd hij enorm afgeleid door de gele parasols die uit ronde tafels vlak voor café De laatste druppel staken. Door hun wapperende doeken leek het net alsof er een wolk gigantische vlinders was neergestreken aan deze kant van het Forum, een nogal vuil en somber keienplein midden in een verder heel interessant stadje.

Angelique klemde haar rode stok onder haar arm, klaar om te vertrekken. Die stok had ze altijd bij zich.

Het was een magisch instrument met een zilveren knop erop die open kon. Terwijl zij wegliep om iets belangrijks te gaan doen, bleef Sep achter met een zware koffer, een onhandige reismant en het gevoel dat hij altijd alles verkeerd deed. Hij tilde de mant op en sleepte zijn koffer onbeholpen tussen de luid flapperende parasols door. Ondanks alles be kroop hem een tinteling van opwinding.

De geur van warme suiker en kaneel vulde de koele lucht. Er was maar één klant die de kille buitenlucht trotseerde: een meisje met een dikke bos warrig haar zat in haar eentje op het terras en leunde tegen het raam van het café. Haar mond hing een beetje open. Het leek wel alsof ze in slaap was gevallen, ook al had ze pas de helft op van een aardbeien cupcake die er echt smakelijk uitzag.

Toen Sep naar binnen ging, kwam een welkome vlag warme lucht hem tegemoet. Hij zag een vrouw in een jurk met rood-witte strepen die haar haar in kleine vlechtjes droeg. Ze was druk bezig cakejes netjes neer te zetten achter de toonbank, en ze begroette Sep met een brede glimlach op haar dik gestifte lippen. Sep glimlachte verlegen terug en zocht vervolgens een lege tafel achterin, met een goed uitzicht op het raam. Vanaf hier zou hij Angelique wel zien aankomen. Ze had duidelijk laten blijken dat zelfs hier zitten en wachten iets was wat hij zou kunnen verknallen. Maar hij zou haar het tegendeel bewijzen.

En hoe moeilijk kon het zijn om rustig te wachten in dit gezellige café met de warmgeel geverfde muren die je het gevoel gaven dat je midden in een cakeje zat,

of in een schaal pudding was gevallen? Wat kon hier nou misgaan?

Sep probeerde de grote mand op zijn benen te laten rusten zonder dat het al te veel pijn deed. Hij pakte een menukaart, al vond hij de gerechten vandaag veel minder interessant dan alles wat er om hem heen te zien viel.

In het café zaten misschien tien klanten. Ze aten dik belegde boterhammen, knabbelden aan zoete lunchbroodjes of slurpten vreemd uitziende, schuimende groene drankjes naar binnen door gestreepte papieren rietjes. Geruststellend geroezemoes en het rinkelende geluid van theelepeltjes in porseleinen kopjes stegen om hem heen op, samen met de geur van gesmolten kaas.

Sep keek rond en dacht: Wie van hen?

Want sommige van deze mensen, die een boek lezen of een kruiswoordpuzzel maakten tijdens het eten, hadden een geheim. Een geheim waardoor dit café de opwindendste plek was die hij in zijn hele leven had bezocht. Sommigen waren iets wat Sep maar al te graag ook zou zijn.

Ze waren tovenaars.

‘Mag ik er dan nu uit?’ vroeg een zachte, zangerige stem die nogal prikkelbaar klonk. ‘Het is kat-onterend om in een mand te worden rondgezeuld. Ik hoop niet dat je verwacht dat ik het leuk vind. Wat komen we hier ook alweer doen?’

Niet voor het eerst vroeg Sep zich af of het wel zo’n geluk was om een kat te hebben die kon praten.

Aan een tafeltje bij het raam zat een meisje met

krullend haar zo groen als mos. Sep dacht dat hij met zijn smalle lijf, onverzorgde haar en wat ver uit elkaar staande ogen onopvallend genoeg was om hier de hele dag te kunnen zitten en iedereen te observeren.

‘Nachtschaduw,’ antwoordde hij zacht, ‘we blijven hier wachten zonder op te vallen.’ Hij keek om zich heen. Zou hij aan iemand kunnen zien of diegene magisch was?

Die keurige man in dat pak met de smalle streepjes aan het tafeltje naast hem, bijvoorbeeld? Zijn vest met goudkleurig patroon zat net te strak over zijn buik en de twee grijze plukken haar aan weerskanten van zijn hoofd leken net twee vleermuisvleugels. De man werkte haastig de laatste happen van een knapperig broodje salami met kaas naar binnen, likte zijn vingers af en stond op om bij de kassa af te rekenen.

‘Café De laatste druppel,’ mopperde Nachtschaduw. ‘Dat is ook maar hoe je het opvat, die naam. En nou ga jij natuurlijk iets lekkers bestellen met heel veel suiker erin, kijken of je het tot de laatste druppel kunt opslurpen. Wat dacht je van een ijsje voor mij?’

‘Als er straks een menigte rond de tafel staat omdat ik een pratende kat heb meegenomen naar dit café, dan wordt Angelique boos,’ fluisterde Sep tegen de mand. ‘We zijn nu in Egriaheim, een van de weinige stadjes waar een groep mensen met magische gaven woont.’ Hij herhaalde de woorden die Angelique eerder had gebruikt toen ze alles aan hem uitlegde. ‘Maar het is geen volledig magische stad. Toveraars moeten hun identiteit nog steeds geheimhouden.’

Sep stelde zich een plek voor waar mensen over

straat liepen en muizen uit het niets tevoorschijn toverden, de muren veranderden in goud of het vissen lieten regenen. Al wist hij ook genoeg van tovenaars om te beseffen dat zoiets nooit echt zou gebeuren. Tovenaars namen hun gaven serieus. Magie was namelijk niet alleen ongelooflijk zeldzaam, maar kon ook heel gevaarlijk zijn.

Een zuchtje ontglipte hem. Niet zo heel lang geleden was hij gaan geloven dat hij ook voorbestemd was om een tovenaar te zijn. Maar op dit moment zou hij al dolgelukkig zijn als hij voldoende magie had om zijn theelepeltje zelfstandig in zijn thee te laten roeren. Of als hij ook maar één spreuk kon uitvoeren zonder ontploffingsgevaar.

‘Zou je dus alsjeblieft even niet willen praten?’ smeekte hij zijn kat. ‘Misschien zijn katten hier niet eens toegestaan.’

‘Dat zou pure discriminatie zijn. Er zijn genoeg tentjes waar honden wel mee naar binnen mogen. Waar ze worden verwelkomd, waar zelfs al een bak water voor ze klaarstaat. Logge, smerige dieren. Je hoeft een kat nooit in bad te stoppen, hè? Je zou denken dat we ons nooit in cafés lieten zien. Maar goed, leg me nou nog eens uit hoe dit jouw magische gave ten goede gaat komen?’

Sep boog zich dichterbij de mand toe. ‘Angelique dacht dat het goed voor me zou zijn om meer tijd door te brengen met magische mensen.’ Al vermoedde hij dat ze daarmee eigenlijk wilde zeggen dat zij wel wat hulp kon gebruiken met hem en zijn rampzalige magie.

Hij droomde van niets anders en verlangde naar niets anders (nou ja, op dit moment verlangde hij ook wel naar een van die fascinerende, schuimende groene drankjes) dan een onvoorstelbaar machtige tovenaard worden. Alleen begon hem het afschuwelijke gevoel te bekruipten dat deze gekoesterde droom misschien nooit werkelijkheid zou worden. Elke keer als hij een spreuk onder de knie probeerde te krijgen, draaide dat uit op een spectaculaire... ramp. Hij werd er wanhopig van.

Zo had Angelique een keer een minuscule magische vlam in haar handpalm laten ontstaan. Toen het Seps beurt was, had hij zijn hand zo ernstig verbrand dat er een gigantisch dik verband omheen moest en hij dagenlang niet meer had kunnen oefenen.

Zijn kans om ooit te slagen voor de Proeve van Bekwaamheid, het magisch examen, en officieel deel uit te maken van de magische wereld leek hem inmiddels even groot als de kans dat hij ooit naar de maan zou vliegen.

Erger nog, hij begon steeds meer te vrezen dat áls hij al iets van zijn moeders magie had geërfd, daar iets mis mee was. Moedeloos staarde hij uit het raam, waar een jongen van een jaar of dertien met kort, krullend zwart haar en een huid met de kleur van walnoten tussen de gele parasols door wandelde. Bij het slapende meisje bleef de jongen even staan, maar toen duwde hij de deur van het café open. Een gretig lentebriesje kwam mee naar binnen. Hij nam plaats op een bankje aan een van de lege tafels en keek met een nerveuze blik rond.

‘Hallo Wikke. Warme chocolademelk?’ In een vloeiende beweging pakte de vrouw achter de toonbank een grote beker, zette hem op zijn plek en drukte op een knop. Meteen vulde het café zich met het geluid van melk die werd verwarmd.

‘Dank je, Gwen,’ antwoordde de jongen.

Het meisje met het mosgroene haar sprong op van haar stoel. ‘Hoi Wikke!’ De sluwe uitdrukking op haar gezicht en de manier waarop ze verhuisde naar de plek vlak naast hem kwamen niet heel vriendschappelijk over. Ze leek eerder te willen voorkomen dat hij zou ontsnappen.

De deur ging opnieuw open, en deze keer kwam er een wat ouder uitziende jongen binnen met glad zwart haar en gitzwarte ogen die niets weerspiegelden. Om hem heen wapperde een zwarte cape, waardoor het leek alsof hij leerachtige vleugels had. ‘Het gebruikelijke graag, Gwen,’ sprak hij lijsig, en hij tikte met zijn vingers op de toonbank.

‘Eén Coupe Verrukkelekukkelijk, komt eraan, Kris,’ antwoordde Gwen, en ze gooide haar vlecht over haar schouder naar achteren. ‘Ik hoorde dat je je eerste arrestatie hebt verricht. Ik ben onder de indruk!’

Met een zelfingenomen glimlach zette Kris zijn kraag op. Hij leek antwoord te willen geven, maar opeens viel zijn kille blik op de jongen die Wikke heette. Zijn ogen fonkelden even. Een angstige blik gleed over Wikkes gezicht en hij trok de capuchon van zijn jas omhoog. Kris ging recht tegenover hem aan tafel zitten, en het meisje met het krullerige groene haar liet een boosaardig gniffeltje horen.

Gwen kwam meteen bij hun tafeltje staan en zette haar handen op haar brede heupen. 'Even voor alle duidelijkheid: als jullie aspiranten van plan zijn geintjes met elkaar uit te halen, dan doen jullie dat maar buiten. Anders ontzeg ik jullie de toegang tot dit café. Een beetje mensen konijnenoren bezorgen en anderen blauw kleuren! Pff.' Hoofdschuddend liep ze terug naar de toonbank.

Aspiranten. Sep had het duidelijk gehoord. Aspiranten waren leerlingen. En niet zomaar leerlingen; ze oefenden met magie! Hij keek vol nieuwsgierigheid en jaloezie naar het groepje. Een leerplek bij een ingewijde was iets heel waardevols. Een dergelijke trainingsperiode was de beste manier om meer over magie te leren, al geloofde hij niet dat spreuken om mensen konijnenoren of een blauwe kleur te geven ooit gebruikt zouden moeten worden.

Gwen schoof een hoge glazen beker vol ijs naar Kris toe. Er zat een dikke laag room met chocoladehagelslag op. Kris haalde zijn schouders op en schepte zijn lepel vol.

Hij had een ontzagwekkende uitstraling, maar door de enthousiaste manier waarop hij zijn ijsje te lijf ging, kreeg Sep toch de indruk dat de jongen niet zo heel veel ouder was dan Wikke.

'Geen geintjes meer? Da's nou ook jammer.' Het meisje met het groene haar schonk Gwen een guitige blik. 'Nou ja, in elk geval niet meer hier in De druppel!' Met een ruk trok ze de capuchon van Wikkes jas omhoog. 'Ah, ze zijn weg. Die konijneoordjes waren juist zo schattig.'

Wikke wilde zijn hoofd meteen weer bedekken. Hij probeerde zijn drankje zo snel mogelijk naar binnen te gieten, maar dat was zo te zien nog veel te heet.

Sep vond het vreselijk dat het meisje zo wreed gierde van het lachen. Hij merkte dat hij heel stevig in zijn menukaart kneep, maar hij kon zijn ogen niet van het drietal afhouden.

Kris leunde naar voren en zei tegen Wikke: 'Ik heb je geen hallo horen zeggen. Je mag best eens wat beleefder zijn tegen je vrienden.'

'Hallo Kris,' mompelde de jongen toen. Hij wilde wanhopig graag ontsnappen, maar hij kon geen kant op.

'Heb je nog even met Mirthe gekletst, of niet? Het viel me op dat ze in slaap is gevallen,' zei Kris met een scheve grijns.

Weer liet het meisje met het mosgroene haar een minachtend geproest horen.

Wikke begon te niesen. Hij ademde steeds sneller en oppervlakkiger, en algauw hapte hij moeizaam naar lucht. Zijn ogen traanden en zijn hand zocht onbeholpen naar de opening van zijn jaszak.

Sep was al bijna opgestaan, maar ineens stond Gwen bij hun tafel en ze stak haar hand in Wikkes zak. Daar haalde ze een smal, hoekig groen flesje uit. Wikke knikte met zijn ogen vol tranen en hapte raspemd naar adem. Gwen draaide de dop los, goot een paar druppels in een glas water en overhandigde dat aan de half stikkende jongen. Hij nam een slok. Meteen stopte de niesaanval en kon hij weer rustig ademhalen.

'Heeft een van jullie hem soms iets toegediend?'

vroeg Gwen op scherpe toon. 'Als dit weer zo'n geintje is, dan krijgen jullie allemaal een caféverbod. Ik meen het.'

Niemand zei iets, en Gwen liep met boze passen naar buiten om de tafel daar af te ruimen. Het gestamp van haar voeten leek net een echo van Seps hartslag.

Toen, zonder enige waarschuwing, vatte de menukaart in Seps handen vlam. Hij schrok op en stak de brandende kaart in een kan water. Meteen sprong hij overeind, waardoor de mand met Nachtschaduw erin van zijn schoot op de grond rolde. Hij keek om zich heen en hoopte dat hij deze keer de vlam had kunnen doven zonder dat iemand het had gezien.

Er steeg een kringeltje rook op, samen met de geur van verschroeid papier.

Sep tilde de mand op, pakte zijn koffer en haastte zich naar de deur. Maar net op dat moment klonk buiten een luide klap en het gerinkel van brekend servies. Heel even dacht Sep dat hij dat ook had veroorzaakt, en hij botste bijna tegen Gwen op toen die het café in holde. Ze hield beide handen tegen haar gezicht gedrukt en keek met grote, angstige ogen voor zich uit.

Buiten zag Sep een gebroken bord en een zielig hoopje aardbeiencupcake naast het slapende meisje op de grond liggen.

'Help!' riep Gwen. 'Laat iemand een dokter bellen! Nu meteen! Het is Mirthe Roest! Ze is... Ze is... O, stralende maan en sterren, ik ben bang dat ze dood is!'

2

MAGISCH HOOFDKWARTIER

‘Heb je nou alweer iets in vlammen laten opgaan?’ klonk Nachtschaduws chagrijnige stem. ‘En wat hoor ik, is er iemand dood?’

In een vlaag van paniek holde Sep langs de wirwar van ronde tafels het keienplein op, al kostte het hem moeite om zich te haasten met die versleten koffer en de mand in zijn handen. Hij rende in de richting waarin Angelique was verdwenen.

‘Je bent nog niet eens een uur in Egriaheim en je hebt al een zwartgeblakerd spoor en een mogelijk dodelijk slachtoffer achtergelaten. Laten we hopen dat ze alleen maar ziek is,’ zei Nachtschaduw. ‘Angelique zei nog zó dat je uit de problemen moest blijven en in het café moest wachten. Maar aangezien je allebei die dingen verprutst hebt, denk ik dat het geen slecht idee was om te vertrekken. Dit lijkt me echt de laatste

druppel, straks wil ze je niet eens meer helpen.'

Sep probeerde zijn weg te vinden door de kronkelige, smalle straatjes. Een of twee keer bleef hij staan om rond te kijken. Hij voelde zich hopeloos verloren. Het was alsof alle gebouwen op hem afkwamen en de straten smaller werden zodra hij erdoorheen was gelopen.

Uiteindelijk vond hij een klein zijweggetje tegenover een onbeduidend, donkerblauw geverfd winkeltje. Het hield zich zo goed verborgen tussen de gebouwen aan weerskanten ervan dat je een paar keer goed moest kijken om er zeker van te zijn dat het winkeltje er wel echt was.

'Hoofdstraat. Nummer 36,' mompelde hij aarzelend. 'Dit zou dus de Elysee moeten zijn, het hoofdkwartier van de organisatie die de magische wereld bestuurt. Maar hier kan het niet zijn.' Hij tuurde door de donkere ruiten naar binnen. 'Ik zie alleen maar potten vol kleurige snoepjes.'

'En wat had jij dan verwacht? Een wandelend kasteel, of misschien een groot bord met de tekst HAAL HIER JE BESTE TOVERDRANKJES?' vroeg Nachtschaduw. 'Je zei net zelf al dat iedereen geheim moet houden dat hier aan magie wordt gedaan. Dan zal die winkel dus ook niet gaan omroepen dat iedereen die er werkt een magische achtergrond heeft. Dit is slechts een dekmantel.'

Ergerlijk genoeg was Nachtschaduw's opmerking vrij zinnig. Ze had er nogal een pootje van om dingen net iets eerder te doorzien dan Sep. 'Angelique heeft hier een bespreking.' Sep ging op zijn koffer zitten. 'Ik wacht wel.'

Angelique was maar een paar jaar ouder dan Sep, maar ze werkte als agent voor de Maatschap Macabere Magie van de Elysee, ook wel M₃ genoemd. Ze beschikte over een buitengewoon sterk aangeboren magisch talent en ging undercover naar allerlei plekken die mogelijk vervuild waren door restanten van magie. Het was haar taak om die plekken weer veilig te maken, of te ‘zuiveren’, zoals zij dat noemde. Het was geheimzinnig en gevaarlijk werk.

‘Jij vindt het misschien fijn hierbuiten, maar die wind blaast dwars door mijn mand heen. Laat je me er ook nog een keer uit, of niet?’ vroeg Nachtschaduw. ‘Toen je zei dat we op reis gingen, wist ik niet dat je van plan was mij de hele tijd op te sluiten. Bovendien moet ik toch echt binnenkort even een plasje doen.’

Voordat Sep kon antwoorden, kwam er een gedaante haastig door de deur van het ouderwetse snoepwinkeltje naar buiten. Hij botste bijna tegen Sep op. Sep begon zich al te verontschuldigen, maar ineens herkende hij de lange man. Hij zag er die dag alleen zo anders uit dan Sep hem kende, gekleed in een net donkerblauw pak met een lichtblauw overhemd eronder en met een smalle stropdas om zijn nek. Maar hij was het onmiskenbaar. ‘Inspecteur Tingieter!’ riep Sep uit.

Tingieters zilveren haar leek door een zeer vakkundige kapper onder handen genomen te zijn. Het was kortgeknipt en netjes opgeschoren aan de zijkanten. Het zag er even keurig uit als zijn glimmend gepoetste schoenen.

‘Sep!’ De lange man bleef staan. ‘Ik ben blij je weer te zien, maar ik moet er helaas nu even vandoor om

een akkefietje met de aspiranten op te lossen.’

Bij het horen van ‘akkefietje met de aspiranten’ gokte Sep dat de inspecteur onderweg was naar het lichaam bij café De laatste druppel. Hij was niet van plan om te bekennen dat hij daar zelf zojuist vandaan was gekomen. Hij was oprecht van plan geweest zich aan Angeliques instructies te houden en zich niet in de nesten te werken.

‘Is dit een grote dag voor ons allebei?’ Tingieter draaide zich om en duwde de deur open waar hij zojuist door naar buiten was gesneld, zodat Sep met zijn mand en koffer naar binnen kon. ‘Ik krijg niet elke dag een nieuwe baas en jij... Je bent toch niet nu al gekomen voor de Proeve?’

‘Nieuwe baas? Ik vond al dat u er zo netjes uitzag.’ Sep kon een grijns niet onderdrukken en deed ondertussen zijn best om zijn koffer en de mand mee naar binnen te sjouwen. Op de vraag over de Proeve van Bekwaamheid gaf hij expres geen antwoord.

Sep liep nu al een tijdje rond met de droom dat hij op een dag misschien net als Tingieter een detective zou zijn en dat hij voor MagiPol, de magische politie, zou werken om magische misdaden te onderzoeken. Maar op dit moment zou hij het al meer dan prima vinden als hij een simpele spreuk zou kunnen uitvoeren zonder de boel te laten ontploffen. ‘Mag ik echt naar binnen? Ik wacht alleen maar op Angelique.’

‘Niet als er een levensgevaarlijk beest in die mand zit.’

‘Dat is geen levensgevaarlijk beest, het is Nachtschaduw.’

‘Als ik het niet dacht.’

Tingieter protesteerde niet toen Sep naar binnen liep en rondkeek. Hij had gedacht dat Nachtschaduw gelijk zou krijgen en dat de winkel inderdaad bedoeld was om het hoofdkwartier van de Elysee te verhullen voor nieuwsgierige buitenstaanders. Maar de winkel stond echt tjokvol kleurige potten, van de vloer tot aan het plafond. Sep zag etiketten met daarop namen als RABARBER MET PUDDING en GERSTTWISTERS. Er waren ook een hoop planken vol op elkaar gestapelde kaarsen in allerlei kleuren en maten. Sommige hadden de vorm van een dier, andere liepen taps toe en hadden strepen. De kaarsen hadden nog buitensporiger namen en geuren dan de snoepjes, met etiketten als DONKERPAARSE TROPISCHE STORM, GEGLAZURDE MANGOTRAKTATIE en BIJZONDER ZOUTE ZEENEVEL.

Zo'n verbijsterende mix van kleuren en geuren zou een regelrechte nachtmerrie zijn voor iemand die niet kon kiezen. Sep wachtte tot Tingieter een of andere geheime doorgang zou openen, of misschien was het een valluik. Alles leek mogelijk. Een portaal naar een andere wereld?

Tingieter draaide het deksel van een pot strooptoffees.

‘Vindt u het spannend om een nieuwe baas te hebben?’ vroeg Sep.

‘Spannend? Nee, in het geheel niet.’ Tingieter kreeg het deksel er niet in een keer weer op en kleine snoepjes stuiterden uit de pot over de vloer. Ze veranderden in bruine wormachtige vormpjes en kronkelden heen en weer. ‘Misschien een beetje. Het helpt ook niet dat

ik zojuist een komisch hoofddekseel naar de kamer voor bewijsmateriaal moest brengen. Ik zal nooit beloofd worden met een promotie.' Hij zuchtte en sabbelde op een toffee. Daarna bood hij Sep een schaalte snoepjes aan.

'Een komisch hoofddekseel?'

'Een ca-baret,' legde de inspecteur uit, al was het lastig praten met de toffee in zijn mond. 'De baret was betoverd en kon alleen nog maar grappen vertellen.'

'Hoe is uw nieuwe baas?' vroeg Sep, en hij stopte een felgroen snoepje in zijn mond.

'Ik ben één belangrijk detail te weten gekomen, en dat vertelt me dat we het vast geweldig goed met elkaar kunnen vinden,' zei Tingieter. 'Ik werk nu voor iemand die vroeger onvoorstelbaar goed was in tennis.' Als de inspecteur ook maar een beetje vrije tijd had, ging hij graag tennissen.

Sep sabbelde op zijn snoepje en zag een bezorgde blik over Tingieters gezicht glijden. Ze hadden samen al oog in oog gestaan met moordenaars, gestreden tegen gevaarlijke kwaadaardige magie en zowel speren van ijs als afbrokkelende kliffen moeten ontwijken. De inspecteur zag er altijd zo onverstoort uit, alsof het er allemaal bij hoorde. Dit was de eerste keer dat Tingieter minder op zijn gemak leek.

Het snoepje explodeerde in Seps mond en gaf zo'n zure smaak af dat het voelde alsof zijn wangen zijn keel in werden getrokken. Hij begon te hoesten en zijn ogen traanden zo erg dat hij Tingieter in een waas een kaars zag pakken. Iets met aardbeien op het etiket. Tingieter stak de kaars aan, en meteen was de lucht om hen

heen vergeven van de geur van rijp zomerfruit.

Sep onderdrukte de neiging het zure snoepje uit te spugen. Door de tranen en de hoestbui heen wuifde hij wat rook opzij. Hij wilde Tingieters voorbeeld volgen en rommelde wat aan met een lucifer om de dichtstbijzijnde kaars aan te steken: KRUIDIGE PERZIK. De lont vatte vlam en de lucht vulde zich met zo'n sterke specerijengeur dat Sep alleen maar harder moest hoesten.

Opeens doofden beide kaarsen tegelijkertijd. Ze bleven achter in een rokerige, donkere ruimte. De muur voorbij de toonbank achter in de winkel loste op. Dat idee had Sep in elk geval. Het was zo lastig om alles goed te zien door alle rook heen.

Tingieter gebaarde, en Sep zag een saai uitzierende gang verschijnen. Die was geschilderd in een walgelijk groene kleur, er zaten talloze deuren aan weerskanten en hij leek oneindig lang. Sep probeerde zijn ogen droog te deppen, want hij besepte dat het zover was: hij bevond zich in het kloppende hart van de magische wereld.

'Welkom in de Fabriek,' zei Tingieter. 'Althans, zo noemen wij het. Ik weet niet zo goed hoe het aan die naam komt, aangezien we niets fabriceren, behalve een hoop gebakken lucht en een verrassende hoeveelheid papierwerk.'

Sep had niet geweten wat hij ervan moest verwachten. Ze liepen de gang in, en hij keek bij elke open deur naar binnen. In elke ruimte haastten mensen zich heen en weer met stapels papieren in de hand en schoven ze met dozen. Niemand leek iets magisch te doen. Een kleine man in een geruit pak rende langs hen met in

zijn hand een nogal boosaardig uitziend speelgoedkonnijn in een plastic zakje, alsof het bewijsmateriaal was.

Tingieter keek Sep aan vanachter zijn kleine, ronde brillenglazen. 'Ik moet echt naar die lastige aspiranten toe.' Hij wees de eindeloze gang in. 'Je vindt Angelique achter de laatste deur.'

Sep liep verder en verder de lange gang in, en alle geluiden en geroezemoes vervaagden tot hij niets anders meer hoorde dan het gepiep van zijn eigen laarzen op de vinylvloer. Opeens ging het vinyl over in een zacht vloerkleed. En toen was er nog maar één gesloten deur over, vlak voor hem, met twee metalen kasten ernaast.

'Zijn we wel op de juiste plek?' klonk Nachtschaduws stem vanuit het donker van de reismantel. 'Open anders die deur even op een heel klein kiertje om te kijken.'

Sep aarzelde. Het was niet handig als hij werd betrapt op het afluisteren van een heel belangrijke bespreking. Langzaam duwde hij de deurkruk omlaag en hij duwde de deur een heel klein stukje open.

Toen hoorde hij Angeliques stem. 'Het probleem is dat hij echt héél veel hulp nodig heeft met zijn magie.'

Sep bleef als aan de grond genageld staan. Zo te horen ging dat belangrijke overleg over hem.

Voor mijn zussen, Karen en Sandra

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *The Cut-Throat Cafe*

Verschenen bij Chicken House

© 2020 Nicki Thornton

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagafbeelding en illustraties: Matt Saunders

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5466 9 (e-book 978 90 261 5467 6)

NUR 283, 284